

RYTTARENS SITS OCH INVERKAN

Ryttarens hjälper	VIKT SKÄNKEL HAND
Naturliga hjälper	
Inlärda hjälper	
Förstärkningshjälp	RÖST SPÖ SPORRAR

- Vikt

Passiv - genom korrekt lodrät sits, inbyggd framåtdrivning

Aktiv - genom att förlägga vikten åt ett håll. Hästen känner obalans, försöker balansera upp ryttaren genom att gå åt det hållet.

- Skänkel

Framåtdrivande = skänklarna på samma plats och med samma tryck strax bakom sadelgjorden

Sidförande = ökat tryck på ena sidans skänkel

Mothållande = statiskt tryck som stoppar upp en rörelse

Reglerande = verkar under rörelsens gång

Böjande = lika tryck men olika placering för att åstadkomma böjningen

- Hand

Förhållande =

1. Ryttaren sluter fingrarna (kramar)
2. Ryttaren tar lillfingret mot sig
3. Ryttaren tar hela handen mot sig

Eftergivande =

1. Ryttaren släpper fingrarna (mjuknar)
2. Ryttaren släpper lillfingret från sig
3. Ryttaren lättar på hela handen från sig

Varje förhållning följs av en eftergift

För ökad samling:

Ta mer än du ger tillbaka. Ex förhållande tygeltag 3 och eftergivande 2.

För minskad samling:

Ge mer än du tar. Ex förhållande tygeltag 1 och eftergivande 3.

Motstånd mot förhållning finns i hästens mun, nacke eller bakben. Varje förhållning följs därför av en eftergift.

Ledande =

Tas rakt ut från hästhalsen och tillbaka. Hästen uppfattar tygeltaget i det utgående läget. Påverkar i huvudsak framdelen.

Ställande =

Förhållning på en tygel. Andra sidans tygel verkar Mothållande/reglerande

Uppresande =

Verkar framåt - uppåt. Häster uppfattar tygeltaget på väg upp. Används enbart tillsammans med skänklarna.

Understödjande =

Tas mot höft (vid hög hand) eller lår (vid lägre hand) i riktning mot hästens bakben. Verkar tillsammans med samma sidas sidförande eller mothållande skänkel
Högre krav på hästens form

Tempoväxlingar

Då tempot skall ökas, förstärker ryttaren de framåt drivande hjälperna, samtidigt som handen ger eftergift så mycket att hästen får den för den ökade hastigheten nödvändiga friheten för huvud och hals. Ryttaren måste följa med i rörelsen framåt. Ryttarens överliv avpassas till hästens utbildningsståndpunkt, gångart och tempo.

Då tempot skall minskas, intar ryttaren en fastare sits, det vill säga ökar rygg och skänkelverkan, i samband med ökad förhållning. Så snart hästen svarar på ryttarens inverkan skall han få eftergift för både hand och skänkel. Hästens hållning måste dock behållas.

Vid varje tempoväxling skall de drivande och förhållande hjälperna avpassas så att övergången sker mjukt och smidigt.

DO NOT COPY